

GOEDE VRIJDAG

Goede Vrijdag is een dag van niet vergeten,
niet willen en niet mogen vergeten
dat Hij die heet : onze Redder en Leidsman,
het kruis gedragen heeft,
is gestorven als een slaaf,
een rechteloze, een verworpene,
alleen omdat Hij heeft bemind,
en zijn liefde niet verraden heeft voor geld of macht of eigenbaat.
Alleen omdat Hij in woord en daad
beeld wilde zijn van Hem die heet : Ik zal er zijn,
en zo zichtbaar heeft gemaakt
van wat onze diepste bestemming is als mens :
er te zijn voor anderen.

Dis is een dag om niet te vergeten
dat het kruis bij de liefde hoort,
dat precies in dat kruis
de liefde op haar echtheid wordt getoetst.

...

Het kruis is ook vandaag;
dat is de mens die lijdend stamelt : waarom?
God, waarom hebt U mij verlaten.
Dat is de mens die roept en vraagt en bidt
om iemand die nabij is en helpt dragen
maar vaak alleen blijft met zijn zeer.
Dat is de angst die doet verstijven,
eenzaamheid die doet verkillen,
de stem die niet mag spreken.
Dat is het recht ontnomen worden
op waardering en geborgenheid,
op huis en thuis.
Het kruis heeft veel gezichten,
het overkomt je,
het wordt je aangedaan.
Maar het is ook de mens die liefheeft
en aan de liefde trouw blijft,
ook als lijden en dood ermee gemoeid zijn.
Want in het kruis dat mensen dragen,
lijdt Hij, en kijkt ons aan.
Waarom, dat blijft Hij vragen
en aan wiens kant wij staan.
Ook nu zal het lijden van de wereld,
het kruis dat mensen dragen
een oproep zijn,
een vraag om stil te staan,
om niet voorbij te gaan,
om je te laten raken door het zeer van een ander,
en om in die ander weer zijn vraag te horen :
“Wie zeg jij dat Ik ben?”

en om antwoord te geven,
vaak onhandig, onbeholpen, zwijgend
omdat je geen woorden vindt,-
maar eerlijk en levensecht.
Het kruis waaraan je niet voorbijgaat,
kan ommekeer bewerken.
Je gaat verder als een nieuwe mens.

...

Maar toen Hij stierf,
kwam zijn Geest tot leven.
Zo grondig als de dood zijn werk kan doen,
zo grondig breekt precies op dat moment het Leven door.
De valse zekerheden zijn ontmaskerd.
De boeien die mensen binden en opsluiten in zichzelf,
vallen af.
De wanhoop en de angst zijn overwonnen.
Onvermoede energie wordt vrijgemaakt
en tilt een mens over zijn grenzen heen.
Zijn Geest breekt door, onstuitbaar,
door geen grafsteen meer tegen te houden.
Gemeenschap groeit van breken en delen,
van nieuwe verbondenheid,
op de vaste dragende Grond
van zijn Liefde.
De mens kan eindelijk leven.

Carlos Desoete - 2008